

Μεταφρασμένο απόσπασμα

Marcel Beyer
Dämonenräumdienst

Suhrkamp Verlag, Berlin 2020
ISBN 978-3-518-42945-7

σελ. 16-17, 28-29, 86-87, 94-95, 116-117, 144-145, 152-153

Marcel Beyer
Συνεργείο εξορκισμού δαιμόνων

Μετάφραση: Μιχάλης Καρδαμίτσης

ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

Εν τη οικία του Πατρός μου μοναί
πολλαί εισί. Δεν θα 'θελα καμιά τους
να δω από μέσα. Στο ισόγειο
ώς τον αστράγαλο πατάς σε μαρτσιπάν.

Το αισθάνεσαι, τον πιο πολύ καιρό αυτό
ήταν σωστό κιβούρι. Πηγαίνεις
με κομμένα ποδάρια παραμέσα.

Στα σκαλοπάτια ο δρομέας θα νιώσει

σχεδόν – δεν είναι κι εύκολο να εκφραστεί:
σαν ένα λαμπραντόρ σαπουνισμένο,
σπονδύλου κατάγμα με ινδικό χοιρίδιο
μετά το σχόλασμα. Στο πρώτο πάτωμα,

κάτι σε αδράχνει απ' τον καβάλο.

Κάτι αδιόρατο – μια πτώση της
θερμοκρασίας, ανεπαίσθητη. Στο βάθος
του διαδρόμου η Σίλβια Πλαθ ανελλιπώς

τα μεσημέρια σ' έναν νεαρό, ωχροό ναζί
την πέφτει. Στον δεύτερο, κουκέτες
μόνο, άσπρη άμμος. Κι ένα σωρό
άλλες κουκέτες. Κοχύλια.

Σκύρα. Μια χορωδία αγοριών να ψαλμωδεί
τον ίδιο νυχτόμερα κανόνα. Πίσω απ'
τον τοίχο. Πίσω απ' τον τοίχο. Πίσω απ'

τον τοίχο. Στα μισά της σκάλας καμαράκι,

του οδοντοτεχνίτη το εργαστήριο. Εδώ φυλάγονται
δόντια για αρειμάνιους καπνιστές, που περνάν
γι' αληθινά. Στον τρίτο, ο δρόμος ο εμπορικός όπου
σε όλους κάναν έξωση, ο μεγαλύτερος

σ' ολόκληρη την πόλη. Ακόμα λειτουργεί
το αυτόματο πλυντήριο για του πατέρα μου
το αμάξι, ένα μικρούλι ντάιμλερ, αυτό που
μέσα του βρέθηκε νεκρή η Γιόκο Όνο. Πάνω

που ο έρωτάς τους ξεκινούσε.

Στη στέγη μια μηχανική παγίδα με
δωράκια που γι' αυτά κάθε παιδί
και το δεξί του χέρι θα 'δινε – κοχύλια,

κοκάλες, δόντια, ντάιμλερ, λαμπραντόρ,
κάτι κουκέτες, χοιρίδια ινδικά
από μαρτσιπάν. Εν τη οικία
του Πατρός μου μοναί πολλάί εισί.

MONTELO

Ωρες αμέτρητες εγώ στον Ντάμιεν Χιρστ
έχω ποζάρει, εγώ που υπήρξα καρχαρίας
πολύ προτού ξεπεταχτούν οστεϊχθύες,
ένα σκυλόψαρο εντελώς συνηθισμένο,

άντρας μεσόκοπος με προσωπείο
κλαδάκια μέντας. Ήμουν το πρόβατο
κι αντάμα το φαρδύ του άσπρο
πλαίσιο, ήρθα σαν βοϊδοκεφαλή

κι έφυγα σαν προπάτωρ. Κι όπως το είπα
κιάλας, συχνά-πυκνά εγώ
στον Λούσιαν Φρόνιτ πόζαρα, με
το αγγλικό μου, το γυάλινό μου

δέρμα, το μουσκεμένο απ' τη βροχή,
αληθινός ρεικότοπος.

Ο χρόνος έτρεχε κι εγώ
το κρύο φως χαιρόμουν και του

στούντιο τον αέρα, από τον αφαλό μου
ουσίες αναβλύζουν χρωστικές,
στις φλέβες μου κυλούν
διαλύτες, έπρεπε λοιπόν να δω

όλα όσα κι εκείνος είδε. Έτσι
γνωρίζω όλα μου τα χρώματα,
όλες μου τις ραγάδες, και με

φωτογραφίες γυμνές κανένας

δεν μπορεί να με εκβιάσει. Ήμουν,
ντυμένος σαν διαρρήκτης, και του
δικού σου κόσμου μέρος, ώσπου μια νύχτα
ο ζωγράφος μέσ' απ' ύπνο του

πετάχτηκε, μέντας πνοή
φυσούσε απ' το παράθυρο,
πνοή από σταγόνες μέντας,
που κρύβουνε το άγχος,

κι έτσι στον ύπνο του κανένας
μπορεί να τις μυρίζει – μέχρι
που άπλωσε το χέρι του και πήρε
το φτυάρι που για κάθε ενδεχόμενο

πλάι στο κρεβάτι του βρισκόταν.
Εγώ είμαι. Το δέρμα που σε ωχρό
διάλυμα αιωρείται. Εγώ
είμαι το ρείκι. Εγώ είμαι ο καρχαρίας.

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΩΝ ΚΟΤΣΥΦΩΝ

Είδα τον πάπα των κοτσύφων, πάνω του
το βλέμμα σου πώς να μην πέσει, μια φορά εγώ
την έκανα την προσευχή μου, πολύ δεν ήθελε
πάντως για να μου πάρει το μυαλό. Ω ναι,

είδα τον πάπα των κοτσύφων, έδειχνε
στο παράθυρο ολότελα σιγά
να υποκλίνεται μπροστά στη μέρα. Οι
ανασασμοί, τα κοτσυφίσια ποδαράκια

που με ξετρέλαιναν και άνθρωπος κανένας
δεν πρέπει να τα νιώσει, να τ' ακούσει ή να τα δει.

Ο κότσυφας: μια ρόμπα.

Του κότσυφα η φωνή: μια γύμνια.

Μέσα στα μάτια μου ύπνος. Είδα
τον πάπα των κοτσύφων, ήρθε
αποσταμένος, κραταιός, ο ξεπεσμένος
κήρυκας της αυγής, μιλούσε

μ' έναν σ' εμέναν άγνωστο,
τον γείτονά του, τον εχθρό του,
τον υπηρέτη του, τον κύριό του, με
την μπουφετζού του

είτε στο τέλος τέλος και μαζί μου, με
την κωλοπετσωμένη γκουβερνάντα του.
Είδα τον πάπα των κοτσύφων, ξάπλα

πεσμένος στο κρεβάτι ωσάν βαλσαμωμένος

μέσα σε μια βιτρίνα, και τι άλλο
να κάνω δηλαδή, αφού μου απόλειψε
η εγκράτεια. Και ο ήλιος κρεμόταν
λοξά, και για αποφάγια απ' το περβάζι

του παράθυρου αλληθώριζε,
και έπεφτε στη ράχη του ένα φως
πώς είναι στη βιομηχανία του παρθένου φιλμ.
Στρωτό το φτέρωμά του έντυνε

ένα κορμάκι όσο μια γροθιά. Ασάλευτος
κειτόταν. Το φεγγάρι βούταγε,
καθώς σ' εφιαλτική φωτογραφία
τοπίου, στη δύση. Εγώ κοιτούσα,

αυτός κοιμότανε. Είχε αποξεχαστεί.
Είδα τον πάπα των κοτσύφων.
Το πρωινό σε μάκρος τράβαγε ολοένα. Όπου
να 'ναι θα γίνει μέρα ολόκληρη.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πες μου λοιπόν τα γράμματα τι είναι.
Με σταθερή προσήλωση τα δέντρα
Θωρούν από το τζάμι. Φλαμουριά.
Οξιά. Μια σμιλακιά. Μη σημειώνεις

τίποτε. Να μην ανακατεύεσαι.
Τηλεγραφήματα μη στέλνεις. Να τηλεφωνείς
κάθε βδομάδα δις στον νεκροθάφτη.
Το φως τη νύχτα μεγαλώνει. Μπορεί

κανένας να σκοτώσει κόσμο και με ξύλο
και με το πλαστικό. Πες μου λοιπόν
τα γράμματα τι είναι. Χρειάζεσαι
κατάλυμα. Να περιμένεις τον

ντετέκτιβ. Κοινωνία είναι σημάδι
αδυναμίας. Να περιμένεις
το πλάσμα εκείνο που σκαλίζει μέσα
στο συρτάρι σου. Άρχισε ν' ανησυχείς.

Σε τι χρειάζεσαι το φτυάρι. Αν θες
να σκάψεις, δυο γερά χέρια
τα έχεις. Μήτε και φρούτα
χρειάζεσαι. Δεν είσαι δα καμιά σαντέζα.

Υπομονή. Υπομονή ως αύριο. Άσε
τα δέντρα έξω εκεί να σε θωρούνε με
προσήλωση. Κάποια στιγμή θα δουν.

Μη γράφεις. Μόνο πες μου

τα γράμματα τι είναι. Διόλου απίθανο
το ένα δέντρο να σκοτώνει
τ' άλλο. Ν' αποσυρθείς. Άφησε τα
σκουπίδια εκεί. Άφησε τη σπιλιάδα. Άφησε τα

σαθρά σου κόκαλα. Να επιμείνεις. Ο
γιος είναι ο πατέρας, ο πατέρας ένα
φάντασμα. Μη φας απ' τη φλαμουριά,
απ' την οξιά, τη σμιλακιά, μα πες μου

τα γράμματα τι είναι. Ελευθερώσου
από τα πρότυπά σου. Λέγε τα πιο σβέλτα.
Κανένας τους εδώ να μην καταλαβαίνει
αυτό που λες. Γιατί άντε μετά να καπαρώσεις

ένα σιδερικό. Να μη ρωτάς αν είσαι
ευπρόσδεκτος. Αυτό που εντός σου
τραγουδάει δεν αφορά κανέναν τους. Με
προσήλωση τα γράμματα θωρούν. Να μείνεις.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ

Μια μέρα από νωρίς νωρίς εγώ
θα σηκωθώ, νωρίτερα από ποτέ
και πιο νωρίς απ' όλους σας, και θα νιώθω
σαν επισκέπτης σε μια χώρα

αλαργινή, εμένα δεν μ' αγγίζει
ο πόνος, κι έχω και δουλειές,
και πάνω κάτω θα πηγαίνω λίγη
ώρα, ωσάν να πρέπει

ανάμεσα στον ύπνο να διαλέξω
και τον ξύπνο. Γιατί ακούω
τα σπυργιτάκια που όλο με
φονάζουν, και θα πάρω να λιανίσω

καρυδόπιχα, και νωρίτερα από ποτέ
ταΐζω τους ασπάλακες. Στο
τραπέζι εδώ κάθομαι της κουζίνας
στον δεύτερο, και ξέρω, προσεχώς

στην άλληνη άκρη της αυλής θα
ταξιδέψω. Με το μυαλό γνωρίζω από
μαγείρεμα και ψήσιμο και διάβασμα
και γράψιμο. Κανέναν δεν θα περιμένω,

γιατί κοιμάστε ακόμα όλοι σας, γιατί
κοιμούνται όλοι τους, και της κουζίνας το
τραπέζι εδώ θα το γεμίσω χαρακιές, και

δίχως καμιά προσπάθεια θα το

σκίσω, με τα καλέσματα των σπουργιτιών
κοντά μου, με των ασπαλάκων
τα καλέσματα μακριά μου, και
στην άλλην άκρη της αυλής

με τη ζωή θα ενωθώ. Μια μέρα
από νωρίς νωρίς εγώ θα σηκωθώ,
νωρίτερα από ποτέ, τον φούρνο θα
κοιτάξω, ωσάν να πρέπει

ανάμεσα στη ζέστη να διαλέξω
και στο κρύο, στο φως του ήλιου
θα ανατείλω το εωθινό, εσάς
θα σας παινέψω, και εσάς

θα σας ζηλέψω, σαν μικρά
καρύδια λιανισμένα εσάς
θα τραγανίσω, και για σας θα κλάψω
στην άλλην άκρη της αυλής.

ΜΕΡΕΣ ΧΕΛΝΤΕΡΛΙΝ

Ελαφριά στα ύψη καταχνιά,
και διάχυτο φως ωραίο.
Ένα βιβλίο διαβάζω των
νυχτών. Ένα βιβλίο της μέρας.

Το αριστερό μου χέρι
δεν έχει ανανήψει. Τους
μονολόγους μου δεν γουστάρει,
στην άκρη της καρέκλας,

λικνίζεται ολοένα, συνέχεια
ψαλιδίζει, τα πάντα
πετσοκόβει, βραχνό και
αμίλητο. Το χέρι το δεξί

δεν μ' ενοχλεί καθόλου. Το
δεξί μου χέρι φεύγει
για ταξίδι, σ' εκείνη την
κακοτράχαλη Ελλάδα παντού

ολόγυρά μας, εκεί που εμείς
δάφνη μασώντας τη χαλάμε.
Με την ελεεινή,
τη μολεμένη,

την άχραντη μυρωδιά της.
Εφέτος τ' ασκαλώνια
ανθούν για τα ίδια μόνο. Για

κείνα δεν είναι τέχνη τούτο.

Χρειάζεται κι εσύ να το προσέξεις.

Πες το. Και μην αλλάζεις το

πλευρό. Είναι οι Μέρρες

Χέλντερλιν. Σπάνε οι χορδές

των νεύρων σου. Καθένας και

ο τρόπος του. Ζητάς να μάθεις

η πλαγιά με τ' αμπέλια,

η αιώνια πλαγιά με τα κρικέλια

πού να 'ναι. Μα εγώ αναρωτιέμαι

τι κάνουμε

τώρα τα κάτουρα από φλαμίνγκο

μέσα στο ποίημα το γερμανικό.

Ελαφριά στα ύψη καταχνιά,

και διάχυτο φως ωραίο.

Διατρέχω το βιβλίο των

μυστών, της μέρας το βιβλίο.

Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΜΕΛΑΝΙ

Πρέπει τα χέρια σου να νίβεις
με μελάνι, γαργάρες πρέπει
να κάνεις με μελάνι. Μαύρα
είναι τα χείλια, και λιλιά,

είναι γαλάζια. Τα δόντια πίσω
απ' τη γραφή. Τη γλώσσα μου
στο μελανοδοχείο τη βυθίζω,
τα χέρια μου στο στόμα μου

τα χώνω. Από μόνος μου
στον φάρυγγά μου ρίχνω
τα σπαράγματα. Πίσω απ' τη γραφή
υπάρχει ακόμα χώρος, πίσω

απ' τη γραφή ακόμα έχει
χώρο. Τα μάγουλά μου
τσέπες όπου μαζεύεται
μελάνι, μαζεύεται

η τρεμάμενη, η μαύρη
μαζεύεται αφρίζουσα
γραφή. Χρειάζεται ν' ανοίξω
αυτόν τον χώρο, ειδάλλως

τα σπαράγματα παν και κολλάνε
σαν το παλιό φαγί απάνω στα
τοιχώματα, σαν αλεσμένα και

κατάχυτα και ξανά

πάλι αλεσμένα. Ξανακάνοντας

γαργάρες, το παλιό

ίσα που ακούμπησα

γυαλί του μελανιού, το ξέρεις

δα, το φαγί του μελανιού. Γραφή

και σίδηρο, γραφή και

καρδαμίνη η λειμώνιος. Απ' το πολύ

το γράψιμο τα ούλα μου

βαφήκανε γαλάζια.

Και πάψτε τώρα εσείς,

πάψτε, γραφή, σπαράγματα,

φάρυγγα και σκουριά,

και φυλλωσιά και δόντι. Αφήστε η γλώσσα

σαν γλώσσα να μιλήσει. Η φωνή μου

από μελάνι σημαδεύει προς τα κάτω,

κατάσταυρα τον στόχο σημαδεύει.